

צרפת: נפוליאון חוזר

בימים אלה חזר צרפת לואי נפוליאון בונאפארט. אין זה שם מושאל, נושא, צעיר גבהקומה, אלגנטי ועשיר כקורח, הוא נינו של ז'רום, אחיו הצעיר של נאפוליאון הגדול.

בהתאם לחוק צרפתי משנת 1886, שבו טל רק עתה, אסור היה לבני משפחת בונאפארט (כמו לבני משפחת אורליאן ובורבון) לחזור לצרפת. לואי לא הקפיד מעולם על קיום החוק: שומרי הגבול עצמו עיזו, וכך שיתקו נפוליאון והממשלה הצרפתית משחק של "חתול ועכבר".

לואי התייחס מאביו בגיל 12, אולם אמו דאגה לכך שלא יחסר לו דבר. כבתו של ליאופולד השני, מלך הבלגים, שהצטיין בעסקי מסחר ורכש לעצמו את קונגו, ירשה הון עצום. ירושה כפולה זו של תהילה הקיסר וזהב המלך איפשרה ללואי לחיות חיי שפע על גדות אגם גינבה, בחברת צעירים אלגנטיים ועשירים כמוהו.

עם פרוץ המלחמה בשנת 1939 התגייס לואי לגיון-הזרים הצרפתי. כשבא משטר וישי, החל להתעסק עם המחתר. בחזרו מסירו בצרפת הכבושה תפסתו הגיטסאפי והוא נכלא במבצר ליד בורדו. הוא נמלט, הצטרף למאקי, נפצע קשה — וזכה עם שיתרו צרפת לאות לגיון-הכבוד, אותו לגיון שנוצר ע"י אחי-אביסבו.

רק פעם אחת בחייו גרם אי-נעימות לרפובליקה. היה זה כשהחליט לשאת

לואי נפוליון ועדים בונאפארט הרפובליקה התנגדה לנשואיו

לאשה את עליס מבית הרוזן דה-פורטסה, ובחר כמקום הטכס דוקא את האי אלבה. לקשור את אלבה בשם נפוליון — זה היה יותר מדי לרפובליקה, טובת הלב. לואי נאלץ לערוך את הטכס בכפר קטן בצרפת עצמה. לכאורה היה הטכס בלתי חוקי — כי לא היתה לו ללואי כל זכות להימצא בכלל בצרפת. אך עתה, כעבור שלושת רבעי שנה, זרק הנשיא אוריאול באופן רשמי את החוק המאובק הזה לסל האשמה.

כמין טירוף אחז את כל הקהל שבצא בתורים ארוכים על קופות ההימור, והשקיע בהן את משכורתו השבועית. רוב המהמרים היו דוקא ממעמד הפועלים, אשר הבהלה לזהב, הבהלה להרויח יש מאין, מבלי להזיע ומבלי לבצע עבודה כל שהיא, העבירותו על דעתו.

מפוזרים פה ושם לאורך גדר האיצטד נצבו בעלי קופות ההימור הפרטיות, כשהם מושכים לקוחות בנאומים נמלצים על טיב כלב זה או אחר. תשומת לבי נמשכה מיד לעובדה המוזרה שרדו כל הסרטורים היו נתונות בכפפות לבנות. "אכן", חשבתי בלבי, "אנשים שומרי נקיין ואהבי היגיינה הם הבריטים, ובאשר ידוע כי ממון עובר ידיים רבות, ועלול לשמש כמעביר חיידקים, הרי משמשות הכפפות כאמצעי מונע מחלות". באמת, רעיון ראוי לחיקוי. כעבור שעה קלה גליתי את תפקידן האמיתי של הכפפות הלבנות. הכפפות הלבנות אינן אלא מכשירי איתות של הסרטורים. באמצעות עשרות תנועות מוסכמות בידי מתקשר כל סרטור עם שותפו, העומד בקצה השני של האיצטד ומבשר לו בשורות שונות על מהלך ההימור. כן שמחירי כל הסרטורים עולים ויורדים בצותא ומתוך קשר הדדי.

האות ניתן. המירוץ מתחיל. ארנבת מלאה כוחית וינקה על פס חשמלי במהירות גוברת והולכת ואחריה רודפים כאחוזי שגעון ששת כלבי המירוץ ששחררו מכלובם על ידי אוטומט חשמלי, הפועל בדיוק ברגע שהארנבת עוברת ליד הכלוב.

עשרת אלפים לירות סטרלינג מוטלות היו על כף המאזניים. התרגשות הקהל וצעקות העידוד קורעות שחקים. אך לא זמן רב תצילנה האזניים, כיון שהמירוץ נמשך בדיוק דקה אחת, זמן המספיק בהחלט כדי להקיף את האיצטד במהירות העצומה. כפקעת צנוי פה יחד עברו שלושה כלבים בבת אחת את קו הסיום. כתובת חשמלית הודיעה כי הגמר צולם ובעוד דקה תודענה התוצאות. המתיר חות מגיעה לשיאה, הויכוחים על המנצח נפסקים כשהמספר 6 מופיע על לוח המנצח חים. המירוץ מאורע השבועי הסתיים.

פראנקו מתפנק

טרומן רצח שאמריקה תיתן לספרד הל' ואה באותם התנאים הקשים בהם ניתנו הלוואות למדינות אחרות (וגם למדינת ישראל): פיקוח על הוצאת הכסף, בדיקת התכניות המפורטות, ועוד. אולם הסינאט האמריקאי החליט לפנק את הדיקטטור הקטן והשמגמן ואישר לו הלוואה של מאה מליין דולר בלי כל אותם תנאים מטרידים.

פראנקו שנוא כמעט במידה שווה על דעת הקהל בעולם כולו. הקומוניסטים רואים בו את שוחט הרפובליקה הספרדית. האמריקאים — פאשיסטים המקיים את שלט' ונו בעזרת טירור.

אולם יש לו לפראנקו יתרון גדול: במקרה של פלישה סובייטית לאירופה המערבית תהיה ספרד הארץ היחידה (מלבד בריטניה) שאפשר יהיה להגן עליה הגנה אמיתית. הגבול היבשתי היחיד של ספרד (לצד צרפת) קצר והררי. אין ספרד ארץ אידיאלית ל"מלחמת בזק" של טאנקים.

ווליונגטון, המצביא הבריטי שניצח את נפוליון בוטרלו, הפך בעשתי את ספרד ל"אולקוס" בגופם של הצרפתים. במשך שנים רבות הטריד שם את חיילי נפוליון שלא יכלו להתקיים במבצר הטבעי שכונן לעצמו בארץ ההרים. יתכן שאמריקאים רבים, שהתיאשו מן הסיכוי הדל להגן על הגבולות העצומים של גרמניה המערבית וצרפת, כבר יעזו לספרד את התפקיד של "אולקוס בגוף הסובייטיים" במלחמת העולם השלישית.

"נפלא! מצוין! לזה אני קורא סיפור!" התמוגג העורך, "תנו לו כוסיס ברנדי, והדפיסו חמשת אלפים אכסמפלרים נוספים. אני ממחר הביתה. לילה טוב."

כפפות לבנות. קדימה! רוץ יותר מהר! זהו! יופי! הגיע! איזה מותק, איזה חומד. יפה רצת, כן, יפה מאד. ככה אני אוהבת אותך, מותק שלי, רק שלי, כן חבובי הנחמד, כן. אתה מתוק. כן, ועכשו אני מוכרחה לחגוג את נצחונך לפחות בשתייה של מה בכך. לא זה לא יארך זמן רב. רק רגע. או להתראות."

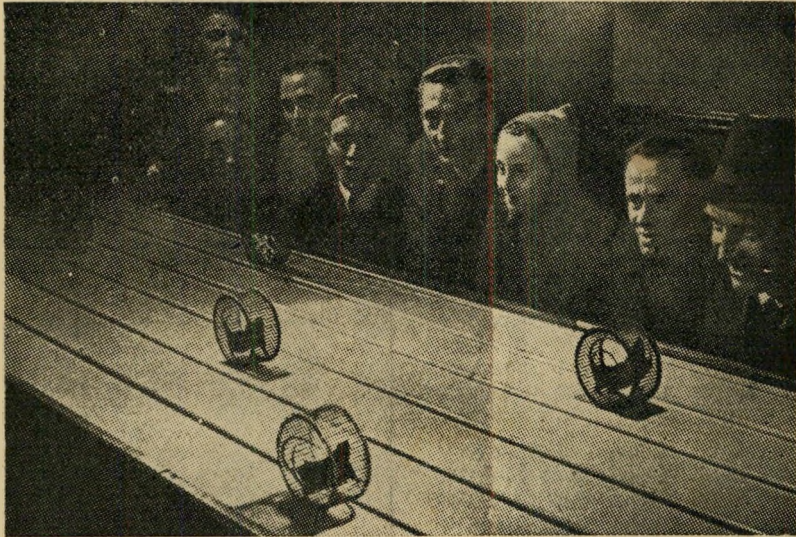
שיחה זו לא התנהלה בין רותי ורפי לאחר

בריטניה: מלחמה ומרוץ כלבים

הגדודים הבריטיים הראשונים נכנסו לקרב בקוריאה. אפשר היה לחשוב שהארץ כילה אחוזה להט-מלחמה. אולם סופרנו רפאל גיל מוסר לנו תמונה שונה של מצב הרוחות בבריטניה:

"הבאתי ידיעה סנסציונית! עצרו את מכונת ההדפסה! זרקו את המאמר על הסטרטגיה בקוריאה! אני זקוק למחצית העמוד לפחות!" בצעקות פרועות אלה התפרץ הרפורטרהצלם לחדר המערכת בשעה אחת אחר הצוה.

"מה? מה? אינו ידיעה? מה אתה

האופנה האחרונה בלונדון — מרוץ עכברים הממלכה גילתה ספורט חדש

שרפי הגיע ראשון בריצת מאראתון, אלא בין גברת כבודה ובין... כלב מס. 6, שהגיע ראשון במירוץ. אם הכלב הבין את כל פטפוטטה הנרגש של הגברת, איני יכול לפשוט, אבל הוא נבח פעמיים בעת שהלידי דגדגה אותו בצלעותיו, וכשאן גמרה את השיחה, נשא רגלו אל קיר האיצטד, בלי להתחשב כלל בנוכחותה של הלידי ומתוך זלזול גמור בכל חוקי הגימוס של גינטלמן אנגלי מתהוג.

עשרת אלפים לירות שטרלינג כבר נכנסו לקופה עוד כשעה לפני התחלת המירוץ.

מרעיש עולמות?" זעק העורך שכבר התעטף במעילו והתכונן ללכת הביתה. הרפורטר החל להוציא את הנגטיב מצ' למתו, ותחת אשר יענה על שאלתו של עורך הלילה הנחפו, פקד קצרות להעיר את מפתח-הצילומים, ולהכין מיד שלוש גלויות ברוחב ששה טורים מהתמונות אשר אתו.

"אבל מה, לכל הרוחות, קרה?" התחנן העורך לאחר שפשט שוב את מעילו והתיאש ממצוא את אשתו ורה.

"גיר, מחק. מיד! מזכירה, הכיני את מכונת הכתיבה! שלח אלי שלושה נערים שיורידו לדפוס את החומר לאחר כל עשר שורות! אנו מוכרחים להקדים את כל שאר העתונים."

"אבל, רחמיא, עשה עמדי חסד ואמור לי מה קרה?" חינו העורך את קולו.

"מיד תדע, אוניו העורך. מיד. רק קצת סבלנות."

"מוכנים? התחל! הערב, בשעה 7.30 בדיוק, התגודדו מאות אנשים על הגדה השמאלית של התמוה ליד ריצ'מונד וחלו במאבקו הדרמטי עם מר המות עם כלב זאב שנפל לנהר. מרת טייפסט אנס קפצה המימה בבגדיה כדי להציל את הכלב המסכן. אך בכל פעם שהשחינית האמיצה התקרבה אליו התחמק הכלב בשחיית צד מהירה. הוא המשיך לשחות בורם המים האדירים, הגיע לאחר מאבק עז לגדה הירמנית, ועלה לחוף לקול תשואות ההמונים. הכלב הצנוע התכנס מיד במלונתה של כלבת זאב וסרב בכל תוקף לצאת ולהגיב על רגשי החיבה וההערצה של הקהל."

טיבט: תסרוקת דיפדומטית לעיר קאלימפונג, שבגבול הודו, ה' גיעה אישיות טיבטית חשובה בשם יוטהוק דואוא, שנשלח ע"י הדאליי לאמא לכהן כנציג טיבט בלונדון, ול' בקש עזרה מערבית נגד פלישה קומר' ניסית ("העולם הזה" 670). כהנה לשהותו בארץ הברברים גזו השגריר את שערו, שהגיע עד למותניים (כטיבט מסתפרים רק הכתנים). לפני שיכול היה להמשיך בדרך, נקי רא דואוא תזרה ללהאסה (בירת טיבט). עוצר טיבט נמלך בדעתו והחליט שלא כדאי להרגיז את מאיצה. אולם דואוא המסכן לא יכול לחזור — בגלל שעי' רותיו. הוא נאלץ לחכות בגבול הודו עד שתצמחנה מחדש — אם לא תי' כבש בינתיים טיבט בידי הסינים.

